

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 21 березня 2006 року № 11 (123)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!
ЙДУЧИ НА ПАРЛАМЕНТСЬКІ ВИБОРИ, ГУРТУЙМОСЯ НАВКОЛО НАШОГО ПРЕЗИДЕНТА ВІКТОРА ЮЩЕНКА!
ГОЛОСУЙМО ЗА ВИБОРЧИЙ БЛОК "НАША УКРАЇНА" – № 10 У БЮЛЕТЕНІ!
УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ – УКРАЇНСЬКУ ВЛАДУ!

"...І НА ОНОВЛЕНІЙ ЗЕМЛІ..."

Господь нас випробовує.

Трохи більше ніж через рік після драматичного і хвилююче-тривожного Майдану Україна знову стоїть перед вибором.

Між минулим і майбутнім.

Між добром і злом.

Між світлом і темрявою.

Звісно, хтось скаже, що використання подібних словосполучень – перебільшення. Більш в'їдливі і скептично налаштовані зауважать, що насправді йдеться про боротьбу за владу, яку ведуть між собою кілька фінансово-політичних угруповань.

До деякої міри в цих словах таки міститься гірка правда нашого неспокійного часу.

Однак будьмо чесними перед собою, і давайте не боятися високих слів. Направду йдеться про український вибір, який мусить зробити Нація. Від цього вибору безпосередньо залежить, чи зможе нарешті Україна стати твердо на рівні ноги в нинішньому жорстокому світі, а чи й далі перебуватиме, як це було за часів минулих, на принизливих підтанцьовках у сильних планети цієї. І чи почнемо ми зрештою наводити належний лад у державній українській домівці, прагнучи до рівня життя, гідного звання Людини.

На жаль, ментальність багатьох із нас недалеко "відбігла" від світогляду того задуреного і затурканого совіцькою пропагандою совка, який понуро животів під наглядом лютих конвоїрів за залізною завісою у "імперії зла" – наглухо закритому від усього світу соціалістичному концтаборі.

Цим значною мірою зумовлюються труднощі нашого зростання.

Від цього – і конфронтація у суспільстві, і збурення, і ненависть, і конфлікти.

Втім, не варто, мабуть, звинувачувати народ у політичній сліпоті.

Народ, певно, не винен у тому, що його так довго дурили, що його гнобили і над ним тяжко знущалися чужі і доморощені загребущі нікчеми і лицемірні вихватні, котрі звалися колишньою владою. Саме вони, вчорашні можновладці-спекулянти, обдерши Україну до нитки і втративши владу, користуються нинішньою важкою ситуацією для того, щоб розпалити вогонь національного і політичного протистояння, діючи за принципом "чим гірше, тим краще". Грошові мішки і їхні холуї, прикриваючись іменем народу (цих людей, переважно зі східних та південних регіонів, вони досі намагаються тримати у темних дурнях), цинічно брешуть і лементують, у своєму хижацькому намаганні реваншу безвідповідально просторікуючи про нові біди і труднощі для країни.

Наявність цієї різношерстої, але чималої і до сказу ядучої "п'ятої колони", котру радо підгодовує засліплений великодержавним шовінізмом "третій Рим", створює серйозні перепони на шляху одужання і зцілення України від затяжної суспільної хвороби.

Тим більше, що надто багато претензій маємо до багатьох чиновників влади нової. Далеко не всі відповідають тому рівневі вимог, що їх поставив Президент Віктор Ющенко. Далеко не всі з них – чесні і високопрофесійні представники влади. І ще менше серед них українців, котрим болить Україна, котрі справді щодень, а не принагідно на трибуні, живуть з Україною у своїх серцях.

Але – будьмо мудрими – ті, хто хоче добра Україні.

Забудьмо сьогодні про наші претензії. Про них ми згадаємо після 26 березня.

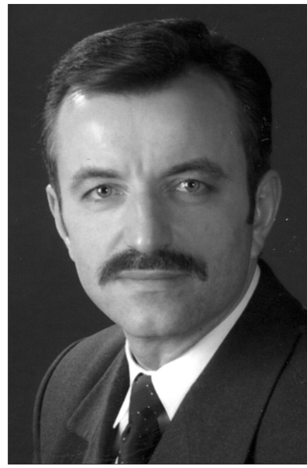
Сьогодні ж мусимо гуртуватися довкола нашого Президента – з тим, щоб завтра, після перемоги на виборах, допомогти йому ствердити владу – Українську владу – і будувати Державу, в якій українці не прислуговуватимуть у чужих скоробагатьків, а стануть повноправними господарями на своїй отчій землі.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ПОВІРИМО В СЕБЕ, ТОДІ ПОВІРИТЬ У НАС СВІТ

ПРО ВИБОРИ, ДУХОВНІ ЦІННОСТІ І НЕ ТІЛЬКИ

Інтерв'ю з головою секретаріату Конґресу Українських Націоналістів Степаном БРАЦЮНЕМ

– Пане Степане, Ви балотуєтеся до Верховної Ради за списками "Нашої України", очолюєте секретаріат КУН, тож, безумовно, добре поінформовані про особливості та перебіг нинішньої виборної кампанії. Вибори – змагання ідеологій. Принаймні, так мало би бути. Яким чином КУН переконує електорат у перевазі ідеології націоналізму?

– За своєю природою українці – патріоти. А націоналізм – це і є безмежна любов до Батьківщини, патріотизм, підкріплений ділом. Саме на таких засадах постали європейські держави. Хоча вони не завжди декларували саме націоналізм як державотворчу ідеологію, та насправді такою вона була. Народ може об'єднати любов до землі, на якій він живе, та глибоке почуття обов'язку за її долю – аж до готовності пожертвувати за неї життям. У цьому, на мій погляд, полягає суть національної ідеї, яку ми намагаємося донести до наших виборців. Вони, до речі, нас чудово розуміють. Адже націоналізм – це природний стан душі, світобачення, яке робить людину громадянином. Щоправда, певна частина українців ще не позбулася намулів комуністичної пропаганди, яка нав'язувала викривлене, прямо протилежне уявлення про націоналізм, навішувала йому негативні ярлики. Тому дехто ще й досі насторожено сприймає саме слово "націоналізм", хоча насправді має переконання цілком націоналістичні. Запевняю вас: українські націоналісти завжди порозуміються з народом.

– Однак існує думка, що в деяких областях Півдня та Сходу України націоналізм не сприймають, як, до речі, все українське.

– Знаєте, в мене якось була розмова на цю тему з чоловіком із Горлівки. Познайомилися ми з ним у Криму. Коли зайшла мова про те, як і хто поводитиметься в разі військової агресії проти України, мій знайомий сказав, що першим візьме в руки "калашнікова" і буде захищати Батьківщину. А хіба спровоковані росіянами ситуації навколо Тузли, маяка "Сарич" не довели, що українці не поступляться і клаптиком своєї землі? Голодомори, політичні репресії, тотальне винищення українства мали, за задумом Кремля, зруйнувати генетичний код нашого народу і перетворити його в манкурта.

Закінчення на 2-й стор.

ПОВІРИМО В СЕБЕ, ТОДІ ПОВІРИТЬ У НАС СВІТ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

І хоча наслідки цієї жахливої вівісекції ми відчуватимемо ще тривалий час, але, мабуть, українці мають "у серці те, що не вмирає", як писала Леся Українка, бо нашу душу таки вбити не вдалося. Волелюбний козацький дух живий. Майдан – кращий доказ цього. Згадайте перші дні Майдану, коли ще не було ні польових командирів, ні комендантів, а людей прийшло сотні тисяч. Вони самі ж і взялися за самоврядування. Створили сотні і вибрали сотників, які мали забезпечити життя помаранчевих формувань. Ота козацька традиція, яка ґрунтується на вільному волевиявленні, виборності, самоорганізації, рятувала українців у часи найбільшої скрути. Люди вийшли на Майдан, бо хотіли свободи, все інше – побут, незручності, морози – було для них другорядним. Їх згуртувала велика ідея, від якої вони не відступилися б, навіть якби влада пішла на кровопролиття.

– Для українців свобода – найвища цінність. Вони, схоже, готові захищати не лише свободу власну, але й інших народів. Чи не так?

– Про високий гуманізм націоналістів свідчить їхня відданість ідеалам свободи, яка забезпечує повноцінне існування та розвиток і нації, і кожного її суб'єкта. "Свобода народам – свобода людині!" – цей клич належить до наших програмових засад, які народилися у час національно-визвольних змагань під проводом ОУН–УПА. Ми і сьогодні підтримуємо боротьбу за національне визволення поневолених народів. Ніхто не заперечуватиме, що саме українські націоналісти послідовно виступали на захист волелюбного чеченського народу від російської агресії, а Слава Стецько була його "речником" на міжнародних конференціях, які відбувалися під егідою ООН. Українці дуже чутливі до несправедливості та кривди, і коли хтось зазіхає на свободу народу, то вони готові її захищати – навіть коли йдеться не про власний, а про будь-який інший волелюбний народ. Таке благородство української душі нас єднає і свідчить, за словами Василя Симоненка, про те, що в наших "жилах козацька кров пульсує і гуде".

– КУН бере участь у парламентських виборах у складі блоку "Наша Україна". Хоча таке єднання під омофором "Нашої України" відбулося не в усіх областях. Подекуди на виборах до місцевих рад КУН блокується з політичними силами правого спектру, що закономірно, а не з НСНУ. Чи не логічніше було б реалізувати підписану угоду щодо створення коаліції "Національний вибір"? Адже, співпрацюючи з лібералами, націоналісти, мабуть, відчувають певний дискомфорт.

– КУН консолідується з усіма політичними силами, які працюють на розбудову незалежної Української держави. Для націоналістів влада ніколи не була самоціллю. Коли в червні 1941 року у Львові ОУН проголосила Акт про відновлення державної незалежності України, то до складу Українського Державного Правління – уряду, який очолив Ярослав Стецько, увійшли представники не лише ОУН, а й багатьох інших політичних сил, що сповідували ідею самостійної України. 1944 року створюється Українська Головна Визвольна Рада – все за тим же принципом консолідації різних політичних сил, у яких не було розбіжностей в головному – в боротьбі за УССД.

Нині КУН готовий до співпраці з партіями і громадськими організаціями, які прагнуть будувати незалежну Україну – могутню, квітучу, інтегровану в євроатлантичні структури державу. Сьогодні у владних структурах є багато космополітів, яким байдужі національні традиції, історія, утвердження справедливості на державному рівні щодо учасників національно-визвольних змагань, які готові підтримати надання російській мові статусу державної, бо вони, бачете, російськомовні, мало того, навіть пропонують відповідні проекти! Прикро, що такі, з дозволу сказати, українські політики цілком комфортно почувають себе в лавах НСНУ і навіть намагаються нав'язувати свою ідейну безликість іншим членам блоку "Наша Україна". Саме тому, що такої ж сумнівної ідеологічної орієнтації люди опинилися і в реґіональних представництвах НСНУ, в деяких областях, як, приміром, на Київщині, Вінничині чи Івано-Франківщині, наша співпраця з ними виявилася неможливою. Гадаю, після виборів усі національно-патріотичні сили нарешті знайдуть спільну мову і співпрацюватимуть заради того, щоб Україна дійсно стала українською.

– Ви згадували про горезвісні законопроекти щодо надання російській мові статусу державної. Чи не вважаєте, що відповідальність за утвердження української мови в усіх сферах життєдіяльності, її розвиток мали б відчувати і російськомовні громадяни, насамперед інтелігенція?

– Притаманністю кожного справжнього інтелігента є сумління – за долю народу, країни, культури. І якщо сьогодні українська мова опинилася в ролі пасинка в Українській державі, то нашу інтелігенцію, в тому числі російськомовну, мала б "гризти совість": адже вона має обов'язок перед цивілізацією за збереження її цінностей, серед яких мова належить до найважливіших скарбів. Якщо кращі представники саме російськомовної інтелігенції скажуть-таки своє вагоме і переконливе слово на захист української мови, то це буде благородний вчинок, гідний елітарної частини суспільства.

Мовне питання має ще й політичний характер. Ще древні римляни говорили: "Чия мова – того й влада. Чия влада – того мова". То чию ж владу намагаються нав'язати Україні ті, хто так вперто домагається для російської мови державного статусу? Мовним спекуляціям має бути покладено край. Найвища державна влада повинна нарешті чітко сказати: кожен громадянин України зобов'язаний знати українську мову, а зневага до неї, яку часто демонструють "дикі люди", має каратися законом. Ті, в чиїх душах кипить ненависть до українства, мають вибір – або подолати в собі цей темний інстинкт, або знайти для проживання країну, яка б відповідала їхнім "вибагливим" уподобанням. Ми не можемо далі миритися з тим, щоб у нашій державі принижувалися українські цінності – мова, культура, традиції, звичаї, історія.

– Яке місце у виборчій програмі Конґресу Українських Націоналістів відводиться соціальним проблемам?

– Наші великі попередники ніколи не відділяли національні питання від соціальних. Що, зокрема, ґрунтовно викладено у відомій праці Ярослава Стецька "Дві революції". Тож соціальний блок нашої програми передбачає розв'язання таких першочергових завдань, як боротьба з бідністю, боротьба за здоров'я нації, відродження українського села. Проблеми ці взаємопов'язані, розв'язувати їх треба на державному рівні. На мій погляд, дуже важливо, щоб наші урядовці, а з ними й багаті люди усвідомили глибину безодні, в якій опинилася значна частина українських громадян через бідність. Хіба убоге, жебрацьке існування дозволяє їм думати про щось інше, окрім того, як роздобути шматок хліба чи якусь копійку для елементарних потреб? Хіба це життя гідне людини? Звісно, ні. Якщо усвідомлять упослідженість такого існування своїх співгромадян ті, від кого в нашій державі багато чого залежить, усвідомлять і жахнуться, тоді, переконаний, кожний їхній подальший крок буде підпорядкований боротьбі з бідністю, а саме – розвитку місцевої промисловості, аграрного сектора, створенню нових, перспективних для України галузей, як, приміром, туризм, залученню інвестицій. Тоді в країні буде достатньо робочих місць, мільйони наших заробітчан повернуться додому, в людей появиться віра в самореалізацію, і зникне страх перед хворобою чи перед пенсією.

– Одне з найнагальніших завдань держави, як Ви сказали, – здоров'я нації. Як його рятувати?

– Сьогодні смертність у нашій країні перевищує народжуваність, що є надзвичайно тривожною тенденцією. Зупинити вимирання нації – це та проблема, для розв'язання якої держава має віддати всі сили та ресурси. Якщо подолаємо бідність, то і це завдання реалізувати під силу. Потрібний комплекс заходів, насамперед профілактичних, впровадження найсучасніших методів лікування, адже здоров'я нації – багатство держави.

– Знаю, що для цього Ви особисто багато робите як керівник Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність". Що саме?

– Фонд "Соборність" утворено 1997 року за ініціативи Слави Стецько та інших провідних діячів націоналістичного руху. Він має декілька програм у системі охорони здоров'я. Одна з них – "Дар життя" – опікується дітьми із вродженими вадами серця. За її сприяння прооперовано близько 400 дітей в українських клініках, а також за кордоном.

– Деякі фонди проведуть одну акцію, а розголосять на весь світ. Ви ж свою працю рекламуєте неохоче.

– Ми рятуємо дітей не для слави, а для добра нації. Християнське милосердя, добродійність – у традиціях українського народу. Треба, щоб і в сучасній Україні меценатство та благодійність набули поширення. Щодо реклами... Україна дала світові багато винаходів, відкриттів. Саме українці є родоначальниками авіації, кібернетики, ракетних технологій. Але в світі знають про це одиниці. Хочеться, щоб знали всі, насамперед в Україні. До речі, поширення правди про роль українців в історії цивілізації – належить до найважливіших наших завдань. Українці мають повірити в себе, тоді в нас повірить світ.

Інтерв'ю записала
Ольга ДМИТРЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

ХТО Є ХТО В УКРАЇНІ

У моєму селі Острині багато хто не завжди має хліб і до хліба. Для більшості сімей проблема: за що купити школяреві одяг, взуття, зошит, книгу, як викроїти якусь гривню, щоб дати дитині, яка йде до школи?

А тим часом януковичі та ахметови розкошують на Гаваях та підмосковних дачах, сил набираються, щоб ще голосніше кричати, як-то вони люблять Україну, які чудові плани поліпшення ситуації вони розробили! Куплені грошовими мішками засоби масової інформації зранку до вечора вішають людям локшину на вуха, пропагуючи передвиборну олігархічну брехню. Але ми, українці, вже добре знаємо, хто є хто!

У ці передвиборні дні всі наші помисли звернені до всенародно обраного Президента Віктора Ющенка. Як і на Майдані, ми віримо в щирість його слів, добре розуміємо, що не його вина в усіх сьогоднішніх наших негараздах, як би не галасували всякі януковичі, вітренки, кравчуки та їм подібні, яким дуже захотілося б відсторонити від влади помаранчеві сили! Усі їхні звинувачення на адресу Президента і Уряду – то нахабне намагання "п'ятої колони" перекласти вину з хворої голови на здорову.

Одним з улюблених коників, на яких сподіваються вскочити у новий парламент ті, хто оббріхував Віктора Ющенка, є високі ціни. Та всі оті балачки наскрізь лицемірні. Янукович вихваляється, як "мудро" він прем'єрствував. Але ж саме тоді, коли він очолював Уряд, у наших селах по-хижацьки винищувалося племінне поголів'я худоби. Для того, щоб його відновити, потрібен не один рік. Тоді і знизяться ціни на м'ясо.

"Мудрість" Януковича проявилася і на хлібній ниві. Рясно вродила була пшениця, та раптом наше зерно десь "поділося". І тоді "мудрий" прем'єр знайшов вихід: пшеницю закупили у "братньої" Росії, звичайно, за дуже високу ціну...

Керуючи обласною адміністрацією, Янукович не подбав про те, щоб донецьким шахтарям було повернуто невиплачену заробітну платню. Зате на Донеччині, як гриби після дощу, росли банди, добре оснащені зброєю і транспортними засобами. Викорінення цього лиха почалося тільки після того, як Президентом став Ющенко.

Ми вже сказали Януковичу, що хотіли йому сказати, у грудні 2004 року. І даремно він та йому подібні сьогодні називають себе "опозицією". Опозиціонери – це ті, хто щиро дбає про рідний народ, але розходиться з владою у підходах до вирішення певних проблем. А януковичі, симоненки і К° – могильники Української держави.

Вони роблять все для того, щоб перешкоджати ефективній діяльності нашого Уряду. Це вони під виглядом "реформи" місцевого самоврядування хочуть ще більше дезорганізувати діяльність держави. Це вони покладають особливо підступні надії на політреформу, сподіваючись, що ослаблення президентської влади розв'яже руки "п'ятій колоні" у Верховні Раді для проведення антинародної політики.

Так, нам потрібна політична реформа, але не та, яку запланували симоненки, морози, медведчуки та іже з ними, а та, яка дасть нам змогу збудувати українську Україну.

Наша реформа – це лад у державі, для чого, перш за все, має оновитися Верховна Рада, в якій більшість діятиме не в інтересах олігархів-неукраїнців, а неухильно дбатиме про українських селян, робітників, вчителів, медиків, митців, бізнесменів...

Тільки Верховна Рада з людським обличчям прийме такі закони, які дадуть змогу втілити в життя 10 кроків назустріч людям, проголошених нашим Президентом.

Політична реформа – це справді народні судді, а не слуги олігархічних кланів. Політична реформа – це рішуча відсіч спробам Росії нав'язувати Україні свої правила гри. У відповідь на підвищення цін на російський газ маємо негайно підвищити вартість його транспортування, вартість базування на нашій території російського флоту. І так у всіх сферах: на всі вилазки кремлівських імперіалістів ми зобов'язані відповідати не провансальським "Чаво изволите?", а неухильним захистом інтересів української нації.

І ми доб'ємося цього, якщо на парламентських виборах одностайно згуртуємося навколо тих, хто йде під помаранчевими прапорами. Маємо рішуче відкинути всі наклепи на нашого Президента. Ми, не проливши жодної краплі крові, успішно провели перший етап помаранчевої революції, проголосивши: "Ющенко – так!" Під цим же гаслом маємо перемогти і на другому етапі – на виборах нового парламенту. В ім'я майбутнього, в ім'я наших дітей маємо згуртуватися всі – і Схід, і Захід, і Північ, і Південь.

Ми – за виборчий блок "Наша Україна"!

Степан ГУЗІЙ,
від імені мешканців с. Острини
Івано-Франківської області

ВИБОРИ-2006

НОМЕРИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ТА ВИБОРЧИХ БЛОКІВ ЗА УЧАСТЮ КУН У ВИБОРЧИХ БЮЛЕТЕНЯХ

Область	Номер у виборчому бюлетені до обласної ради	Номер у виборчому бюлетені до міської ради обласного центру
Вінницька	32	21
Волинська	17	21
Дніпропетровська	–	35
Донецька	31	7
Запорізька Блок "Народний рух" ім. В. Чорновола	–	9
Івано-Франківська Блок "Національний вибір"	27	34
Кіровоградська	30	41
Київська обласна	42	–
Київська міська	–	7
Крим	до ВР АР Крим	–
Миколаївська	28	20
Харківська	22	15
Чернівецька Блок ім. В. Чорновола	31	16
Чернігівська	–	35

"ДОНЕЦЬКІ" ЗНОВУ ЙДУТЬ?

Малюнок О. Монастирського («Червоний перець»)

Коли дивишся політичну рекламу відомої політичної сили, завжди спадає на думку просте запитання: чому цей огрядний чоловік, який знову хоче керувати Україною, піднімає руки догори, робить "хенде хох", адже ще не відбулося голосування, а він уже капітулює... Чи замислюється він сам, який знак дає своїм виборцям. Тим більше, що обіцяє покращення життя вже сьогодні, обіцяє все і негайно...

Власне, не цей чоловік викликає зацікавленість, він є лише символом певної страшної і жорстокої сили, що знову насувається на Україну. Мова не тільки і навіть не стільки про політику. Мова про явище культурне і моральне. Зрештою, "двічі несудимого" проффесора навіть трохи шкода, адже він виконує функцію такої собі електоральної ляльки, що зробить свою справу і, можливо, опиниться на політичному смітнику. А за ним стоїть справжній господар цієї партії.

То саме про нього і варто говорити.

Отже, Ринат Ахметов – олігарх №1 в Україні, реальний господар Донбасу, який сховався за скромним №7 у списку Партії регіонів. Власник металургійних комбінатів (зокрема й донедавна "Криворіжсталі") заводів, банків, телеканалів і футбольних клубів. Він народився і виріс у регіоні, що є найбільш криміналізованим в Україні. Його особистий бізнесовий злет розпочався після чергової кримінальної війни, в якій загинув його попередник на посаді керманича футбольного клубу "Шахтар" Ахать Брагін. Важко сказати, що пов'язувало цих людей – чи то спільність етнічного походження, чи то спільність релігійної віри? Між іншим, тривалий час Ринат-ефенді очолював партію мусульман України (ПМУ), що в повному складі нещодавно приєдналась до Партії регіонів, якою офіційно керує Янукович.

Ахметова оточує чимало таких етнічно близьких людей: і Равіль Сафіуллін, шеф професійної футбольної ліги (ПФЛ), і керівник виборної кампанії Партії регіонів у Донецькій області Василь Джарти. Дивно, як за такої активної участі в мусульманському русі Ахметову разом з Януковичем удається ще й захищати православ'я, звісно, московське. Водночас, коли в Європі лунали протести тамтешніх мусульман проти оприлюднення у європейських газетах карикатур на пророка Мухаммеда, єдина газета в Україні, що дозволила собі передрукувати ці образливі для релігійних почуттів ісламу картинки, була газета "Сегодня", за якою стоять "донецькі хлопці". Якою ж була мета? Часом не спровокувати гнів ісламського світу проти України? Бо хто на Сході буде з'ясовувати, чия то насправді газета?

За свідченням преси, під час останньої кримінальної війни в Донбасі загинуло чимало бізнесменів, трупи яких нині десятками виколупують з-під асфальту. Поміж них багато жертв найлютішої місцевої банди Гіві Немсадзе. Стверджують, що часто від її рук гинули конкуренти Рината Ахметова. Після перемоги помаранчевої революції банда Немсадзе сховалась у Росії, але нещодавно була заарештована в Москві. Незважаючи на вимоги української влади, Москва тримає це донецьке злочинне угруповання у себе. Напевно, не бажаючи декому заважати на виборах. Бо Гіві може багато розповісти про брудні й криваві справи деяких лідерів Донбасу... Але тим, хто встановив бандитську (паралельну офіційній) владу над Донбасом, уже замало тільки цього краю. Вони хочуть поширити цей режим кримінального терору на цілу Україну. Ті бізнесмени в Донецьку, Луганську, Маріуполі, які не хотіли віддавати свій бізнес за безцінь бандитам, гинули від пострілу, від вибухівки, від сокири чи ножа. Цілком можливо, що ті ж самі "зачистки" готуються для Києва, Одеси, Львова...

Насторожує й такий факт. 80 відсотків списку Партії регіонів становлять представники Донецької області. Чужим вони не довіряють. А це означає, що лише одна область прагне керувати цілою Україною, нав'язуючи їй свої звичаї й уподобання. Ось чим є на практиці розрекламований цією партією регіоналізм і федералізм, коли вся країна має стати одним великим Донбасом. А це означає, що Україні загрожує культурна катастрофа, бо ті, хто багато років керували донбаським регіоном, не змогли створити там нічого, що могло би стати позитивним прикладом для інших земель держави. Водночас, майже тотальна криміналізація вотчини Партії регіонів просто жахає...

Коли нещодавно по УТ–1 продемонстрували агітаційний фільм НСНУ про жахіття кримінальних з'ясувок у донецькому регіоні, безпосередньо назвавши окремих членів виборчого списку партії Ахметова-Януковича причетними до вбивств, тортур, катувань, пограбувань, то представники цієї політичної (?) сили виступили з протестом проти використання, як їм здалося, так званого 25-кадру. Вони там помітили демонстрацію людського черепа кольору своєї партії (синього)... Щодо всіх інших звинувачень, то ці люди навіть не протестували і не обурювалися. Очевидно, це означає, що вони з ними згодні...

Богдан СТЕПОВИЙ

СПІЛЬНА МЕТА КОНСОЛІДУЄ

ВІДОМІ УКРАЇНЦІ ПРО ОБЛАСНИЙ ВИБОРЧИЙ БЛОК "НАЦІОНАЛЬНИЙ ВИБІР" (КУН І УРП "СОБОР"), УТВОРЕНИЙ НА ЧАС ВИБОРІВ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Євген ГІРНИК,
народний депутат України, голова ІФ ОО Конгресу Українських Націоналістів:

– Галичина має залишитися націоналістичним фундаментом для нашої країни. Партії, близькі ідеологічно – КУН і УРП "Собор", – об'єдналися на час виборів в Івано-Франківській області з тим, щоб привести в органи місцевої влади національно свідомих, патріотично налаштованих людей. "Національний вибір" – блок політичних партій, який підтверджує, що процес об'єднання націоналістів є природним й обґрунтованим, тому що і КУН, і УРП "Собор" відстоюють національну ідею та запобігають її асиміляції у штучно створеному політичному проекті під назвою "Народний Союз "Наша Україна", котрий прагне мати так званий "контрольний пакет" у нашій області, ігноруючи авторитет і впливовість партій, що впродовж багатьох років виборювали українську Україну.

"Національний вибір" насправді є простим об'єднавчим рішенням, як одвічний колообіг природи, бо і КУН, і УРП "Собор" сповідують подібні ідеологічні цінності. На жаль, останнє українське політичне десятиліття настільки дискредитувало довіру виборця, що потребують додаткових роз'яснень навіть найочевидніші логічні кроки та вчинки...

З іншого боку, "Національний вибір", стосовно загальноукраїнської політичної ситуації, є частиною пропрезидентських сил, адже і КУН, і УРП "Собор" належать до "Нашої України". Сила "помаранчевих" об'єднань є як у їхній спільній меті, так і в відсутності будь-якої уніфікації! Адже політичні ситуації на Прикарпатті і в межах України загалом є неоднорідними.

Анатолій МАТВІЄНКО,
заступник голови Секретаріату Президента України, голова УРП "Собор":

– Івано-Франківський обласний виборчий блок "Національний вибір", до якого ввійшли УРП "Собор" і КУН, вважаю виваженим і вмотивованим кроком ідейних проукраїнських партій, котрі впродовж років утверджували національну ідею і виборювали українську Україну. Це політичне об'єднання, як на мене, є важливим чинником для формування національної правиці на всеукраїнському рівні, присутність її в нашому парламенті.

Невходження УРП "Собор" і КУН у пропрезидентський блок на Прикарпатті і створення ними обласного виборчого блоку "Національний вибір" є виправданим. Адже є спекуляції, про що хочу заявити відверто. Перебігти тепер у так звану партію Ющенка, зафіксувати там свою патріотичну позицію, сказати, що ми є найкращими, – нечесно. Тим паче на теренах Івано-Франківської області, де класична партії КУН і УРП "Собор" твердо закріпили свої позиції і мають високу електоральну підтримку.

Максим СТРІХА,
доктор фізико-математичних наук, заступник голови УРП "Собор":

– Сучасна Україна гостро потребує національної правиці, потребує бодай тому, що в широкому українському спектрі сьогодні цей фланг розчинився в ідеологічно відмінних, ліберальних, а то й соціал-демократичних побудовах. Не хочу заперечувати необхідність української лівиці.Ба більше, проблеми сьогоднішньої України зумовлені немалою мірою тим, що досі ми мали компрадорську, промосковську лівицю. Але по-справжньому на варті незалежної України, її національної мови, культури, національного виробника та інтелекту здатна стати лишень ідеологічно переконана і, що не менш важливо, модерна правиця.

Блок "Національний вибір", до якого ввійшли КУН і УРП "Собор", розглядаю не лишень як політичне об'єднання на Івано-Франківщині, а як один із важливих стимулів до творення в майбутньому цієї правиці у рамках цілої України.

Ольга КОБЕЦЬ,
народний депутат України, голова Всеукраїнського товариства імені Олени Теліги, член Проводу ОУН:

– Об'єднання Конгресу Українських Націоналістів і Української республіканської партії "Собор" видається мені природним і дуже потрібним, особливо на західноукраїнських землях. Мені як члену Проводу Організації Українських Націоналістів, яку очолює Микола Плав'юк, це тим більше очевидно, оскільки і КУН, і УРП "Собор" мають одну мету – побудову Української національної держави. У нинішніх гострих умовах виборної боротьби небезпека цілісності і незалежності Української держави особливо вирізьбилася: опозиційні сили взяли на щит ті лозунги, які ведуть не тільки до ослаблення української нації, а й до можливого її розчленування за мовною, регіональною, конфесійною та іншими ознаками. Саме тому, аби запобігти цим загрозам, на Івано-Франківщині та в інших областях України створено виборчий блок "Національний вибір", до якого ввійшли КУН і УРП "Собор". Націоналізм як ідеологія, котра стоїть на сторожі інтересів нації, й цього разу взятий на озброєння найбільш свідомою частиною українського суспільства. Тому немає жодного сумніву в тому, що блок "Національний вибір" буде користуватися не лише повагою, а й довірою тих виборців, які чітко усвідомлюють потреби і загрози, що постали в сучасних умовах перед українською нацією.

Анатолій ПОГРІБНИЙ,
доктор філології, професор, академік АН Вищої школи України, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка:

– Я дуже турбуюся з приводу відсутності сконсолідованості українців перед виборами. Хотілося б, щоб це були останні вибори, у яких ми такі роз'єднані, часто-густо взаємопоїдальні. Відсутність об'єднаної правиці переживаю як особисту трагедію, тому що як один з активістів УРП "Собор" я все робив для того, аби вона була. Боляче, що амбіції переважили, що розуму не вистачило. Я гадаю, що в цьому винні деякі лідери. Отже, потрібна зміна лідерів, потрібна активність молодшої генерації, яка навчиться на цих помилках.

Але я закликаю: не сконцентровуймося на тому факті, який я назвав трагедією, протиставляймо цьому нині свою національну волю, об'єднавшись довкола Президента Ющенка, підтримуючи ідеологію "Національного вибору". Ми повинні за всяку ціну переконливо перемогти на цих парламентських виборах, підтримавши достатньо перевірені і послідовні у відстоюванні Української держави партії та блоки.

Я як один із перших "соборівців" вітаю об'єднання УРП "Собор" і КУН із створенням блоку "Національний вибір". Цей блок повинен зробити значний внесок у справу утвердження України як повноцінної європейсько зорієнтованої держави з українськими національними пріоритетами в політиці, економіці, культурі тощо.

Віктор РОГ,
випусковий редактор газети "Шлях перемоги", перший голова Молодіжного націоналістичного конгресу:

– "Національний вибір", до якого ввійшли традиційні націоналістичні політичні сили Галичини – КУН і УРП "Собор", представляють нині достойні послідовники безкомпромісної боротьби ОУН–УПА.

"Національний вибір" – це не лише єдиний націоналістичний виборчий блок Прикарпаття. "Національний вибір" – це злагоджена команда професіоналів, патріотів, порядних українців. Тут немає перевертнів, маніпуляторів громадською думкою, гендлярів національною ідеєю.

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
голова Всеукраїнського братства ОУН–УПА:

– Всеукраїнське братство ОУН–УПА підтримало ініціативу Конгресу Українських Націоналістів і Української республіканської партії "Собор" створити обласний виборчий блок "Національний вибір" на час виборів в Івано-Франківській області. Бо партії націоналістичного спрямування не повинні бути у прокрустовому ложі, яке створюють для них з певною метою. Наша область належить до тих регіонів, де найдовше тривала національно-визвольна боротьба, тому нині ми не маємо права зрадити справу наших героїв.

Підготувала
Оксана ПРОЦЮК

ЗАЯВА
ВСЕУКРАЇНСЬКОГО БРАТСТВА ОУН–УПА ПРО ПІДТРИМКУ "НАЦІОНАЛЬНОГО ВИБОРУ" (КУН, УРП "СОБОР")

Всеукраїнське братство ОУН-УПА, яке завжди займало державницьку позицію, підтримало ініціативу Конгресу Українських Націоналістів і Української республіканської партії "Собор" створити обласний виборчий блок "Національний вибір" на час виборів в Івано-Франківській області. Бо партії націоналістичного спрямування не повинні бути у прокрустовому ложі, яке створюють для них з певною метою. Наша область належить до тих регіонів, де найдовше тривала національно-визвольна боротьба, тому нині ми не маємо права зрадити справу наших героїв.

На всеукраїнському рівні і КУН, і УРП "Собор" належать до блоку партій "Наша Україна", що зрозуміло й вмотивовано. На жаль, цим націоналістичним партіям, які мають свою історію і харизму, у нашій області встановлювали якісь неприйнятні ліміти чи квоти, що абсолютно незрозуміло. Тому на всеукраїнському рівні ми підтримуємо "Нашу Україну", яка чітко дотримується лінії Президента України В. Ющенка, а в області – "Національний вибір", бо переконані, що саме цей блок приведе в органи місцевої влади націоналістів, патріотів-державників, принципових і чесних людей.

Всеукраїнське братство ОУН-УПА закликає Вас проголосувати на виборах 26 березня 2006 року за:
до Верховної Ради:
№ 10 Блок "Наша Україна";
до обласної ради:
№ 27 Блок "Національний вибір".

Голова Всеукраїнського братства ОУН-УПА Михайло ЗЕЛЕНЧУК,

Голова Братства ОУН-УПА Карпатського краю Іфотій ВОЛОДИМИРСЬКИЙ.

ДО УВАГИ ВИБОРЦІВ ІВАНО-ФРАНКІВЩИНИ

Блок "Національний вибір" у твоєму районі

Район	Номер у бюлетені
Богородчанський	5
Верховинський (КУН)	17
Верховинський (УРП "Собор")	6
Галицький	8
Городенківський	14
Долинський	16
Калуський	5
Коломийський	12
Косівський	11
Надвірнянський	7
Рогатинський	12
Рожнятівський	15
Снятинський	9
Тисменицький	7
Тлумацький	3
м. Івано-Франківськ	34
м. Болехів	6
м. Калуш	18
м. Коломия	6
м. Яремче	13

У виборчому бюлетені "Національний вибір" (КУН, УРП "Собор") до обласної ради під номером 27. Чільна п'ятірка "Національного вибору" до Івано-Франківської обласної ради: Євген Гірник, Олександра Мечева, Олександр Сич, Лідія Дмитрів, Роман Яковина.

ВЕЛИКОПІСНІ ДУХОВНІ НАУКИ

Слава Ісусу Христу!

З 20 до 26 березня 2006 року в церкві Святого Миколая Чудотворця на Аскольдовій могилі у Києві відбудуться Великопісні духовні науки під проводом ієромонаха Григорія Планчака за таким розкладом:

20 – 26 березня 8.00 – 12.00 – Утреня Часи Вичитка Сповідь

20 – 25 березня 12.00 – 20.00 – Духовні науки в будинку "УКООПСПІЛКА" (вул. Хрещатик, 7/11 2 поверх).

Тел. для довідок: 570-32-90. о. Ігор Онишкевич

ВИБОРИ–2006

НАЦІОНАЛІСТИ У РЕГІОНАХ: РОБОТА КИПИТЬ

Передвиборна кампанія вступає в завершальний етап, проте робота в регіональних штабах Конгресу Українських Націоналістів не припиняється ні на мить. У багатьох областях України Конгрес уперше йде на вибори до органів місцевого самоврядування самостій-но, що, безперечно, стане іспитом на політичну зрілість нашої партії. Сьогодні Донецька, Дніпропетровська, Волинська, Вінницька, Кіровоградська, Київська, Миколаївська, Харківська, Чернігівська обласні, Кримська республіканська та Київська міська організації активно проводять пропагандистську та роз'яснювальну роботу серед мешканців своїх регіонів, доносять слово правди до українського виборця. У Чернівецькій області Конгрес Українських Націоналістів спільно з Народним Рухом України створив регіональний Блок імені В'ячеслава Чорновола. На Івано-Франківщині діє обласний блок "Національний вибір", до якого увійшли Конгрес Українських Націоналістів та УРП "Собор".

У цілому передвиборна кампанія, як на заході, де Конгрес має сталий відсоток прихильників, так і на сході, де націоналістична ідея тільки набуває популярності, за деякими винятками, відбувається спокійно. Інциденти траплялися у Дніпропетровську, Донецьку та Вінниці, де різного штибу антиукраїнські сили намагалися завадити роботі агітаторів КУН. Попри це щоденна напружена робота штабів триває. У Дніпропетровську, Кіровограді, Харкові, Сімферополі, Донецьку партійні намети з гаслом "Націоналіст – це патріот, який діє" виконують не лише агітаційну, а й роз'яснювальну функції. Агітатори успішно розвіюють міфи про націоналізм, штучно насаджені українцям.

Активно працює Конгрес на Вінниччині, Волині, де яскравим засобом агітації є мультимедійні комплекси, які відвідують не лише районні центри, а й великі селища і села. Викликає цікавість у людей і програма кандидата на посаду Луцького міського голови професійного правника Олега Максимовича. Він пропонує реальні способи вирішення проблем міста.

Мультимедійні комплекси використовує Київська міська та обласна організації КУН, залучаючи Театр української традиції "Дзеркало", який виконує на зустрічах з виборцями українські народні, повстанські пісні. На Київщині наразі найефективніший метод агітації – від дверей до дверей: безпосереднє спілкування з людьми завжди дає хороший результат. Обіцяючи виборцям поліпшення комунального обслуговування, Київська ОО КУН підтверджує це конкретними діями вже сьогодні. Зокрема, зусиллями Конгресу в усій області ведуться підготовчі роботи до впровадження програми "Рідний дім", розробленої НАК "Нафтогаз України".

У Чернівецькій області Блок імені В'ячеслава Чорновола використовує кожну нагоду поспілкуватися з виборцями: агітаційні машини з червоно-чорними прапорами відвідують села і містечка, виїжджають у неділю на базари, де збирається найбільше людей.

НАЦІНАЛ-ПАТРІОТИ ВІННИЧИНИ ЗА МИКОЛУ ЧУМАКА

ЗАЯВА З ПРИВОДУ ВИБОРІВ МІСЬКОГО ГОЛОВИ м. ВІННИЦІ

Політична ситуація в м. Вінниці напередодні виборів до Верховної Ради та органів місцевого самоврядування свідчить про серйозну небезпеку – узурпацію міської влади олігархічно-фінансовими кланами, зокрема представниками напівлегального бізнесу, левова частка надходжень якого, обминаючи міський бюджет, осідає у певних кишенях. Ці клани ніколи не уособлювали ні політичної, ні економічної, ні культурної еліти міста. У поході до влади, не без узгодження з високопосадовцями обласного рівня, вони вже показали свою спроможність: дешевий популізм та "шоу".

Така влада поставить хрест на справедливості та продовжить розбазарювання власності міської громади і надовго поховає у Вінниці ідею Майдану: самостійно будувати демократично-правову державу, а не олігархічно-кланове злочинне гетто.

Усвідомлюючи політичну відповідальність перед вінницькою громадою, відкинувши вузькопартійні, кон'юнктурні та інші інтереси, відчуваючи загрозу реваншу антинародної системи, неспроможної виплодити українських морально здорових ідей та рішень, ми, керівники обласних і міських осередків політичних партій та громадських об'єднань, звертаємо увагу на розігрування штучного лідерства виключно двох "фіналістів". Один з них "обраний" за кілька місяців до виборів секретарем міськради, інший – майстер ностальгічного дешевого популізму.

Виходячи з інтересів вінничан бачити наше місто охайним, а також потужним науковим, промисловим і культурним центром, де б шанувалася людська гідність і ніхто ніколи не ставав заручником мафіозних грошових мішків, пропонуємо підтримати кандидата на посаду міського голови Миколу Чумака. Притаманні йому досвід, професійність, порядність – це те, чого давно бракує місцевій владі.

Ми просимо організації, виборчі блоки, партії та всіх вінничан підтримати наше рішення обрати міським головою Миколу Чумака.

Від обласних організацій:

Народного Руху України	Сергій Свитко
Української Народної Партії	Олена Яворська
Української республіканської партії "Собор"	Володимир Житник
Християнсько-Демократичного Союзу	Лідія Яковенко
Конгресу Українських Націоналістів	Віталій Гусар
Всеукраїнського товариства "Просвіта"	Леонід Філонов
Міської асоціації жертв Чорнобиля	Василь Продан
Вінницького козацького полку ім. Богуна	Володимир Воловодюк

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ІЗ ХАМА ... ТОВАРІЩ

Коли по телебаченню чи радіо виступають Вітренко, Марченко, Симоненко, Саламатін, Шурма та до них подібні і називають себе "товаришами", то я дуже дивуюся: які вони нам, українцям, товариші? З іншого боку, язик не повертається, щоб назвати когось із них паном чи добродієм – так можна звертатися тільки до людей чесних, доброзичливих, щирих, добрих. Але ж уся ота братія, що ненавидить нашу державу, мову, героїв, символи, культуру і за найменшої нагоди паплюжать нашого президента, позбавлена кращих людських рис. Присвоївши собі звання "народних обранців", вони тільки те й роблять, що всіляко шкодять нашому народові. Потрібних Україні законів не приймають, зате натворили законів, вигідних їхнім кланам та їм особисто.

Все це тим більше обурює, що вони ще й кричать на всіх перехрестях, маючи на увазі Україну: "Наша родина! Наше государство!"

Ще й нашими "визволителями" себе вважають, на тій, бач, підставі, що предки їхні колись загарбали наші землі, а коли їх звідси потурили, інші загарбники (поляки, німці), то вони назвали це "агресією", "віроломством" і досі тішаться тим, що зуміли подолати своїх суперників. Але що спільного у цієї зміни поневолювачів з визволенням? Справді вільними станемо лише тоді, коли збудуємо справді незалежну, справді українську Україну, якій ніякий чужинець не нав'язуватиме свої мову, культуру, політику. Саме такої України не хочуть бачити "таваріщі", які навіть у залі українського парламенту влаштували такий собі червоний острів, де під чужим прапором відкрито чинять антиукраїнські акції. Таке неподобство триває уже не один рік у державі, яка вважається демократичною, тобто народовладною.

Тож хочеться звернутися до нашої влади з серйозними запитаннями. Хіба можна під виглядом демократизації допускати агітацію проти державності України, приниження і потоптання наших символів і святинь? Хіба заклики до нового Союзу Росії, Білорусі, України – це не заклики до повалення нашої держави? Хіба за це не повинні відповідати громадяни Вітренко, Костусєв і всі ті, хто з ними. Чому наші юристи не знімають з реєстрації партії, що послідовно і наполегливо займаються антидержавною діяльністю? Чому мовчить Рада національної безпеки і оборони? Чому не діє гарант Конституції? Хіба в нашій державі немає закону про відповідальність за антиукраїнську політику, за брехню та наклепи?

Демократія – це добре, якщо це справді влада народу, влада титульної нації. Але демократія закінчується там, де починається хамство і вседозволеність для наших одвічних ворогів та їхніх агентів.

І якщо з цього приводу не скаже свого слова закон, тоді його знову скаже Майдан. Помаранчева революція триватиме, і "заговорять і Дніпро, і гори...". Нас "косити серпом і бити молотом" більше не дозволимо! Ніколи!

Слава Україні!
Героям Слава!

Олена СТАРИК,
м. Стрий,
Львівська область

Конгрес Українських Націоналістів Вінничини у виборчих бюлетенях

Назва району	Номер у бюлетені	Назва району	Номер у бюлетені
Барський	№ 21	Козятинський	№15
Бершадський	№7	Піщанський	№9
Гайсинський	№2	Томашпільський	№ 10
Калинівський	№7	Тиврівський	№ 5
Крижопільський	№ 5	Теплицький	№16
Літинський	№4	Тульчинський	№ 3
Липовецький	№5	Хмільницький	№ 3
Могилів-Подільський	№14	Чечельницький	№ 8
Мурованокуриловецький	№ 6	Шаргородський	№ 16
Немирівський	№21	Ямпільський	№ 14
		с. м. т. Іллінці	№ 3

Чільна п'ятірка кандидатів від Конгресу Українських Націоналістів
до Вінницької обласної ради **№32** ☑

1. **Гусар Віталій** – заступник голови правління ВАТ «Вінницягаз», голова Вінницької обласної організації КУН.
2. **Могила Борис** – лікар-нарколог Гайсинського РТМО.
3. **Березовський Вячеслав** – директор приватного підприємства «Лев».
4. **Філонов Леонід** – доцент Вінницького національного технічного університету, голова обласного товариства «Просвіта».
5. **Бруквач Олександр** – полковник запасу ВПС України.

Чільна четвірка кандидатів від Конгресу Українських Націоналістів
до Вінницької міської ради **№21** ☑

1. **Крива Ольга** – економіст.
2. **Мельник Людмила** – вчитель-філолог.
3. **Лапковський Андрій** – приватний підприємець.
4. **Сус Вячеслав** – приватний підприємець.

ВИБОРИ–2006

РОКСОЛЯНА ЛЕМИК:

ЗА НАЦІОНАЛІЗМОМ – ПЕРСПЕКТИВА, А ДЕПУТАТСЬКИЙ ПОПУЛІЗМ – НЕ ВИЖИВЕ!

Вона виросла у свідомій українській родині, в якій завжди панував дух Коновальця, Бандери, Шухевича. В умовах жорстокого совєтського тоталітаризму батьки брали участь у русі шістдесятників. Очевидно, донька з ранніх літ була залучена до громадської роботи на ниві українства. Нині Роксоляна Лемик – юрист за фахом, кандидат юридичних наук, активний член Конгресу Українських Націоналістів, депутат Львівської міської ради. Тож розмовляємо з нею про активну політику, депутатські турботи, ситуацію у місті Лева напередодні виборів до Верховної Ради та місцевих рад.

Роксолана Лемик зі Славою Стецько

– Пані Роксоляно, чи не доводилося Вам стикатися зі стереотипом – ніби крайні сили в Україні, як ліві, так і праві, мають, так би мовити, на своєму боці лише "підтоптаний" електорат. А ось молодь тяжіє до ідеології ліберальної… Ви ж – обрали для себе Конгрес Українських Націоналістів…

– Мабуть, для того й обрала, аби подібні стереотипи розвінчувати. У нас, як знаємо, й таке слово, як "націоналіст", часто намагаються подавати мало не як лайливе, хоч воно означає лише одне – бути патріотом своїх землі, краю, Батьківщини.

– Мабуть, це ще й родина, її традиції, зокрема, героїчний вчинок вашого родака Миколи Лемика…

– Очевидно, я повинна про це сказати. Високий патріотичний дух віддавна витав у домівках батьків. Про подвиг відчайдушного юнака Миколи Лемика широко відомо, тож повторюватися не буду. На превеликий жаль, він загинув молодим як учасник похідної групи ОУН… Та й не він один, це трагедія цілого покоління. І поклик ання одночасно, бо в підмурівку нашої Незалежності – їхні священні кості також. Ось Вам ще один парадокс і, якщо хочете, чергова порція моєї КУНівської мотивації: такі герої на 15-му році української державності не визнані на загальнодержавному рівні, вони – поза законом… Як важко і одночасно гірко, скажімо, пояснювати це полякам, коли вимагаємо чи просимо дозволити належно перепоховати вояків УПА або звести пам'ятний знак на місці їхньої загибелі, на наших етнічних землях…

– Ви торкаєтеся дратівливих моментів історії, сьогодення. Зрештою, тут більше хотілося б наголосити на тому, як ліберально-перелякано нас переконують до них підходити. Мовляв, і з одного боку треба поступитися, аби не дратувати сусіда зліва, і з іншого також, бо там сусід північний. Тобто ми маємо постійно бути аж надто обережними у ставленні до інших. І все за рахунок самих себе…

– Ця пасивна позиція ніколи не доводила до добра. На всяке нахабство слід відповідати рішуче і принципово. Певні зрушення за нинішньої влади вже зріють. Добре, якби ця тенденція збереглася і стала невідворотною. Тут, на мою думку, така проблема – за попередній десяток-півтора років ми дуже далеко зайшли …назад. Склалося – стосовно нас – певний стереотип. Тож коли пробуєш бодай щось ставити з голови на ноги, починаються проблеми, вереск и, про які вже частково йшлося.

Гляньмо, як інші держави себе захищають. От Франція як опікується своєю мовою… Світ стає тіснішим, і захист кожним свого – території, звичаєво-обрядової, культурної ідентичності набирає в нинішніх умовах особливої гостроти й актуальності. Звідси – й перспектива здорового егоїзму, а значить – і націоналізму. Світова мозаїка не повинна бути розмитою!..

Тож як би нам з голови не вивітрювався оптимізм після Майдану, помаранчевої революції, мусимо берегти його з останніх сил. Не маємо права допустити реваншу прокучмівсько-олігархічних кланів, які дивляться на Україну, як на територію, де ситно можна "попаситися".

– Отже, ми логічно підходимо до виборів, на яких би українці мали закріпити перемогу Майдану. Але ж погляньмо, як розпорошені національно-демократичні сили, сама "помаранчева" команда, нема єдиного націоналістичного фронту… Хоч бери й знову з прикрістю згадуй трагічні віхи історії. Адже зрозуміло, що не всі патріотичні партії чи блоки здолають тривідсотковий бар'єр. Тоді їхні голоси у відповідній пропорції перейдуть до …Януковича, Симоненка… Уявляєте стан львів'янина, який "проголосує" за комуністів!..

– Ви згадали про історію. Тож і на ці процеси слід дивитися "історичними" очима, з перспективи часу. Будівництво такої "хатинки", як держава, – дуже тривале. Спроби – перескочити чи скоротити якісь етапи – одразу даються взнаки. Партійний рух теж повинен викристалізуватися. Ви твердили про розпад "Нашої України". Вона мала свою специфіку на президентських виборах, нині – обираємо депутатський корпус. Дуже багато нюансів, особливо на місцевому рівні. Та й система наша політична ще не "зварена" остаточно. Згадаймо, що ми мали за Кучми на Львівщині. До місцевих рад у 2002 році прийшли "нашоукраїнці", а керували областю есдеки. Є проблеми у Ющенка й на східних теренах, де майже суцільне населення у 2004 році підтримало Януковича. І тоді ми мали протистояння, що не сприяло конструктивній співпраці політичних сил і населення з владою, і нині ми його не позбудемося… Недарма так багато чуємо про політичну реформу: як, коли її приймати, Верховною Радою, референдумом…

– Пані Роксоляно, мабуть, у Львові, це вже запитання до Вас як до депутата міської ради, тривожних симптомів набагато менше, аніж на загальноукраїнському рівні.

– Очевидно, на місцевому рівні тимчасово розв'язане питання пільг для вояків ОУН–УПА, тут не мають шансів на перемогу антиукраїнські сили… Цими днями Галицький П'ємонт знову нагадав про себе – першими в Україні підписали коаліційний документ про основні принципи проведення передвиборної кампанії та діяльність майбутніх фракцій у Львівській міській раді "Наша Україна", БЮТ, "Пора" та соцпартія.

– Ви вже вдруге балотуєтеся до Львівської міської ради. На цей раз – 5-м номером від блоку "Наша Україна". Як мажоритарник нині маєте конкретний округ, виборців… А що ж буде після 26 березня? Все-таки люди за нинішних скрутних умов часто потрапляють у беззахисні ситуації, коли мало до кого достукаєш-ся, на депутатів покладають чи не останні надії?

– Гадаю, проблема лише у системі виборів. Скажіть, хіба немає нині мажоритарників, які цинічно зреклися своїх округів? Шуфрич, Чорновіл…

Суть не у прізвищах, а в самому факті. Тепер стосовно партійних депутатів. Сподіваюся, люди віддадуть перевагу не тим блокам і партіям, що створені як "проекти-метелики", як одноразові ошуканці виборців, а тим, які хочуть залишитися у політиці, при владі всерйоз і надовго. Отже, вони думатимуть не лише про те, як легковажно "засвітитися" в центрі, скажімо, нашого Львова, на видних місцях, а й про те, як охопити своєю пильною увагою всю міську територію. Тож за кожним "квадратом" будуть закріплені конкретні депутати. Вірю, що й акценти в їхній роботі дещо зміститься. Фракції зобов'язані будуть глибше вникати у проблеми міста, узагальнювати їх і з допомогою бюджету ефективніше "розшивати" вузькі місця для багатьох мешканців міста (скажімо, транспортні розв'язки, загазованість центру…).

Є ще один позитив у нинішній системі виборів. Вона поставила заслін перекинчикам, які по кілька разів перескакували з фракції у фракцію. Відпаде також тиск на депутатський корпус. Ми вже не матимемо ситуації, як, скажімо, в міськраді, коли депутати перемагали під брендом "Нашої України", а згодом під адміністративним тиском опинялися у фракції "Наш Львів", яку патронували есдеки з маленьким "ноликом". І паразитувати, займатися власними справами депутатам, махнувши рукою на роботу в комісіях, виявиться проблематично.

На задній план відійде дешевий популізм депутатів-одноосібників. Знаємо випадки, коли виборця купували гречкою, цукром… Але ж свою партію тим не купиш. Тобто суть депутатської діяльності має корінним чином змінитися.

Зрештою, між депутатами різних фракцій у боротьбі за симпатії виборців і після виборів може бути навіть конкуренція.

– Здорова?.. Адже подивіться, що маємо нині. Люди вже стогнуть від чорного піару. Що не день – нові скандали, провокації. Тисячними накладами штампуються фальшивки і вільно "гуляють" містом. Кандидати на мера Львова наче показилися. Хтось заявляє, що йому немає альтернативи, на рекламних радіороликах гавкають пси, у поштовій скриньці щоранку коштовні довідники…

– Це правда, людям підсовують гори компроматів. На жаль, тут бачимо змагання не передвиборних програм, а …бруду. Дивує мене, що ці кандидати сподіваються спокусити львів'ян голослівними закликами. Оберуть того, хто пропонує діло, бачить реальні шляхи розв'язання міських проблем.

– Скажіть, а з якими проблемами Ви зіткнулися як депутат?

– Їх не бракує. Ось дві, які одразу кидаються у вічі. Перша. Львів – засмічене місто. Причина? З дірявим бюджетом переплелася низька культура мешканців. Часом немає чим вивезти сміття. Люди би мали поставитися з розумінням до такої "убогості", але …кинути обгортку від морозива, цукерки, недопалок собі під ноги на тротуарі вважається нормою.

Друга ближча до політики. На сході і півночі України нас, львів'ян, мають за крутих бандерівців. Добре, але ж погляньмо на засилля іноземних вивісок, попси…

Дратує людей прірва, яка виростає між ними і можновладцями. Чиновники у нас здебільшого пихаті, не гребують хабарями, до яких самі ж і спонукають. Виборці не раз докоряли мені міліцією. У камерах попереднього затримання харчів не дають, вікна повибивані… А підійди, кажуть, на День міліції під Оперний театр і придивись уважно до їхньої "убогості" – половину цих проблем можна за одне "авто" розв'язати.

Можливо, це образне перебільшення, але люди нутром відчувають несправедливість. Боляче буває, що не все ти здатен змінити.

– Ви хочете на такій песимістичній ноті розпрощатися з читачем?

– Зовсім ні! Живемо надією. Переконана, що переломимо ситуацію після виборів. Згуртований народ виявиться мудрішим від розсварених політиків.

Записав
Ілько КОЛОДІЙ

ВШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ

ВОЛИНЬ – КРАЙ ПОВСТАНСЬКИЙ!

Волинь – край повстанський! Саме "на півночі Волині зродилась армія УПА". Упродовж 40–50-х років минулого століття на волинській землі полягли в боях з німецькими та московськими окупантами 32 тисячі молодих патріотів. Вони воювали під синьо-жовтими прапорами, символами нескореної України та під бойовими червоно-чорними прапорами, що символізують колір рідної землі і колір крові тих українців, які віддали за незалежність найдорожче – своє життя. Ветеранами Братства ОУН–УПА Волинського краю ім. генерала-хорунжого Клима Савура за останні 14 років було віднайдено місця захоронень 18 тисяч українських повстанців, а їхні імена повернуто із забуття. Останки вояків УПА знаходили в урочищах, ярах, ровах, криницях, в непрохідних лісах і навіть замурованими у стіни в'язниць. Колишній політв'язень др. Іван Сімчук зібрав 697 прізвищ полеглих повстанців лише в своєму рідному Любомльському районі. Задля цього всі роки в незалежній Україні велися пошукові роботи, перезахоронення, упорядкування могил, освята пам'ятників. Хто не знає пісні "Ой у лісі на полянці стояли повстанці". Прийшов час, і комбатанти УПА перезахоронили з хащів славного сотника "Соловейка" з побратимами на кладовищі села Замшани Ратнівського району. А ще Новий Загорів Локачинського району, Колки Маневицького району, Вовчак Турійського району, Кукуріки Старовижівського району, Гараздджа Луцького району, Хотішів Камінь-Каширського району, Завидів Іваничівського району… Це – неповний перелік місць великої бойової слави УПА.

Тетяна БАРБЕЛЮК,
ветеран ОУН–УПА, член КУНу

На фініші передвиборної кампанії спекуляції довкола мовного питання набули вияву чи то кипіння, чи ошаленіння, чи втрати здорового глузду, чи – точно – усього цього водночас. Відпущено будь-які гальма такими силами, як Партія регіонів, блок Вітренко, компартія чи СДПУ(о) – і пішло, і закрутилося... Ось 53 депутати зі ста у Криму голосують за статус російської мови як другої державної (це що? – подібність до ситуації, за якої уряд України не один раз, а вже двічі відправлено у відставку? Кажу так тому, що за Конституцією автономії російська мова, як і українська та кримськотатарська, вже і так має статус державної. То йдеться про те, щоб вона була подвійно державною для кримчан?).

АКТУАЛЬНО

МИ ВИЙШЛИ НА РУБІЖ

Або ось і Харків, голова якого п. Шумілкін, спираючись на цілковито фальшиве витлумачення Європейської Хартії регіональних або міноритарних мов, протягнув на сесії міської ради провокацію про російську мову як офіційну (чи то регіональну) мову цього міста.

Гай-гай, пане Шумілкін! Пов'язаний з вашою підступністю курйоз у тому, по-перше, полягає, що ви ...ну, ніби ж із числа нашоукраїнців, ніби з ... помаранчевих. То що – це той випадок, коли, за відомим висловлюванням, досить пошкребти подібного до вас демократа, щоб проявилося нутро шовініста? А по–друге, ви злісно лукавите, доводячи, буцімто у згаданій Хартії наявні якісь аргументи на користь підвищення статусу такої мови, як російська, "меншинність" якої, слід вважати, у тому полягає, що вона вже й геть до нечутності задавила, витіснила мову титульної нації – українську в історично слобожансько-козацькому Харкові. Та ні, пане харківський голово, я запевняю вас: Хартія ця, яка спрямована на захист найперше тих мов, що перебувають під загрозою занепаду, відмирання, якраз і акцентує (причому кількаразово акцентує, аби, крий, Боже, такі, як ви, не пропустили це повз свою увагу) на тому, що "охорона і розвиток регіональних мов або міноритарних мов не повинні зашкоджувати офіційним мовам". То чи хоч читали ви цю Хартію, пане Шумілкін?

Як відомо, українська громадськість Харкова не пропустила вас покласти квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку 9 березня цього року. Що ж, ви цієї ганьби заслужили. Адже це дійсно блюзнірство – нести поетові, ні, не квіти, а лицемір'я та фальш особам з числа "лакеїв" чи "подножок", котрих наш геній спопеляв своїм словом. Загляньте, прошу, у "Кобзар" – ви знайдете у ньому немало відповідних творів про себе. Остерігайтеся лише, щоб не спопеліти. А загалом же, то ваш вибір – стати до війни ... з Тарасом Шевченком і українським народом, хоч я не маю жодних сумнівів: ваша позиція у мовному питанні безперспективна.

Усі спостерігаємо, як квапливо викинули мовні козирі й у багатьох інших краях держави. У Луганську, де регіони влаштували дещо підретушований відомий сіверсько-донецький варіант, знову й знову у Верховній Раді, яка закликами та діями депутатів – українофобів та безпринципних малоросів несе таки основну відповідальність за мовну збуреність у суспільстві. Не можна не звернути уваги на безперервно здійснюване зомбування нашого люду: мовляв, статус державної для російської мови українській мові нічим не загрожує, оскільки вона теж залишиться державною...

Ні на мить не ловлячись на подібну облуду, мусимо чітко усвідомлювати, що насправді відбувається.

Найперше те, що саму по собі ні в чому не винну російську мову, про ущемлення якої в Україні можуть говорити, я вважаю, лише політичні пройдисвіти, провокатори або, в найліпшому разі, сліпці, названі мною, як і деякі неназвані політичні сили, використовують як засіб ослабити й без того неміцну Україну, розколоти її за мовною ознакою, нарости міжетнічний розбрат, посіяти збуреність у суспільстві, зрештою, знищити українську державність. Отже, з одного боку, ці зловорожі та злозатяті домагання, а з другого – та очевидна реальність, що з наданням російській мові статусу державної чи офіційної в Україні вже ніколи не згодяться мільйони тих наших громадян, які представляють основний масив населення країни – українців, що їх нараховується за статистикою до 80 відсотків. І хоча з-поміж них є немалий відсоток "поязичених" (з різних причин) або байдужих, сьогодні, можна стверджувати, вже наявна та критична маса українського люду, яка ніколи не погодиться на варіант власного мовознищення. І не тому, що якось зле, вороже ставиться до російської мови (навпаки – це саме ворожість до української мови демонструють ті, хто хоче похитнути хай і відносну мовну рівновагу в суспільстві), а тому, що, як видно те й незрячому, насправді права російської мови, як і мов інших етносів, повною мірою захищені нашим законодавством та найбільшою мірою утверджені (часто-густо, навіть масово – за рахунок української мови) і в реальному житті. Тож якщо це так, які інші заміри, крім руйнування країни, і визначають злочинну поведінку гравців мовною картою!

По-друге ж, відбувається ніщо інше (і це треба широко роз'яснювати нашим людям), як безчесне намагання згаданих політичних сил купити голоси частини російськомовних виборців. От, мовляв, налякаємо тих, котрі не вміють чи не хочуть глибше мислити, криками про ущемльонность російської мови, про те, що її теж слід зробити державною, – і дивись – хтось із зденаціоналізованого чи зломпенізованого обивателя і вкине свого бюлетеня за "защитника языковых интересов". Хай і не багато набереться легковірних, а все ж для "защитника" ой який дорогий кожний голос! Саме за цим голосом, не так, власне, за мовою, і відбувається передвиборне полювання.

Усім нам, патріотам своєї Вітчизни, належить докладати найбільших роз'яснювальних зусиль до того, щоб у ролі впольованих, задурманених виявилася якомога менша кількість українських громадян. Усі маємо пам'ятати: свідоме українство ніколи не погодиться на другу державну мову вже тому, що єдина державна українська мова – це синонім самої України як повноцінної, унітарної, соборної держави, це – могутній і незамінимий консолідуючий фактор, втрата якого означала б втрату України. Тому ж, хто воліє потрактовуватиось цю позицію українства як "впертість" ("хохляцьку впертість" – каже шовініст), мовляв, чому б не згодитися, щоб і російська теж була державною, знову й знову варто нагадувати про два моменти, які засвідчують, що і з точки зору здорового глузду, і з точки зору міжнародного мовного досвіду певні політичні сили домагаються у нас чогось ще ніде на планеті нечуваного.

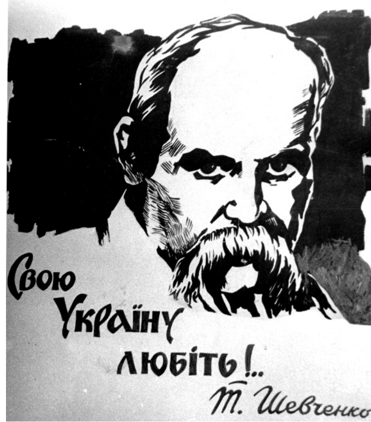
Перший момент. На світових обширах мною, котрий спеціально досліджував цю проблему, ніде не зафіксовано випадку, щоб статус державної чи офіційної було надано якійсь мові за ситуації, коли мова основного етносу тієї або іншої вже незалежної країни перебувала б у неутвердженому, занедбаному стані, як-то маємо у випадку з українською мовою. Наші ж політикани – українофобствуючі ненависники домагаються возвести міцну, утверджену російську мову у державний статус за обставин якраз незміцнілості, слабкості у країні позицій української мови. Це що – для того, щоб, домігшись свого, і зовсім обходитися без останньої у практиці життя?

І другий момент. Як неважко спостерегти, у тих країнах-винятках, де функціонують, скажімо, дві державні мови (кажу про винятки, бо нормою для країн світу, як-от і Європи, на яку ми нібито орієнтуємось, є якраз державна одномовність), вони є не близькими, не спорідненими між собою, а достатньо віддаленими. Одна, наприклад, належить до романської групи мов, а друга до германської (як-от у Бельгії, Люксембурзі, та і в Канаді тощо). Запитується: чому світ дбає про це? Відповідь однозначна: щоб уникнути, сказати б, змішування мов, а особливо – їх тиснення одна на одну, конфронтації. Одначе хто з політиканів рахується з тим, що українська і російська мови близькі, споріднені? Навпаки, цю близькість, що багатьом з нас полегшує володіти хоча б двома мовами – на відміну від хронічно одномовних, яким за цю їхню якість можна лише поспівчувати, вони й прагнуть спрямувати на відтиснення української мови, і то під гаслом обивателя – а зачем эта мова, когда и по-русски все понятно?

Вже і з цього переконуємося, наскільки небезпечні мовні ігрища. Мусимо не тільки розуміти це, а й займати непримиренну позицію у ставленні до тих, хто прагне розколу суспільства за мовною ознакою, поширювати усвідомлення того, про що, звертаючись до української мови, найтривожніше каже у своєму недавньому вірші Д. Павличко:

Не скорись московському лакею,
Служці двоязикого орла,
Не ділись державністю своєю,
Бо рабою будеш, як була.

Розуміння того, що українській мові неможливо ділитися своєю державністю, вичитую я і в переважній більшості листів, які надходять мені на Національне радіо. Корисно, справді, їх читати для уточнення й увиразнення істинних настроїв суспільства. Ось бодай дещо з цього здійснюваного мною власного чи то моніторингу, чи плебісциту, який відбиває саме найглибинніші та найпосутніші сподівання тієї частини українського суспільства, яка виходить з того, що на боці українців у нав'язуваному їм мовному протистоянні сама правда цієї уділеної для них Господом Богом землі, сама аура й природа України, багатовікова історична пам'ять, традиція сотень поколінь.

Ось пише Катерина Вітрова з Житомира: "Дивуюся тим, хто хоче завести у нас двоязичіє. А чого тоді в Росії не увести української мови, де мільйони українців? Як жаль, що ми, українці, такі слабкі, що допускаємо, щоб нам нав'язували ось таку ганьбу та ось таке нещастя!

Отже, я і думаю: не дай Боже, прийдуть до влади ці зеки, то буде, мабуть, так, що тільки десь у сараї говоритимуть по-українськи. Ви мені пробачте, але хочеться крикнути на весь світ: люди добрі, українці, чого ви такі терпеливі? Скажіть, ну як це можна спокійно вислуховувати рекламу – і то похвилинно – що все подорожчає, не буде робочих місць, що всі будемо голодні? Та хто це дав право робити таку рекламу, лякати людей наперед? Що Бог пошле, те буде, без Божої волі і волосина з голови не впаде. А вони лякають наперед, щоб усіх переконати, що як прийде зек, то появиться все.

Євген Савоченко, м. Суми: "Впровадити російську як державну – це значить десь віднаходити величезні бюджетні кошти для її забезпечення. Наприклад, на розбудову спеціалізованих наукових закладів, на фінансування програм у системі освіти, на книговидання тощо. А не виділяти ці величезні кошти не вийде – Конституція не дозволить, а це, в свою чергу, стане підставою і для істерики доморощених "руських патріотів", і для погроз санкціями – саме за недотримання Конституції – з боку Російської Федерації, яка у будь-який момент може зняти галас, що її "великий та могучий" в Україні, який і сьогодні влітає їй у копієчку, наша країна використовує, мовляв, у "піратський" спосіб. Тому чи не дешевше мати одну державну мову і не кликати лихо, поки воно спить?"

Доповнює цю аргументацію, що є особливо переконливою для широкого загалу, Ольга Коваленко з м. Сміли Черкаської області: "Офіційне двуязичіє призведе б до того, що всі законодавчі документи та документи виконавчої влади треба буде приймати у двох мовних варіантах. Доведеться комплектувати всі установи кваліфікованими перекладачами, що означатиме потребу в десятках тисяч додаткових чиновників, так наче цієї сарани, що пожирає народні гроші, недостатньо. А уявімо, що станеться в управлінні морськими і річковими судами, літаками, поїздами. Оце вам і двомовність! По-моєму, настав час вступити у двобій з нашими домашніми ворогами і захистити разом з нашою мовою саму державність України".

Часті у моїй пошті й листи неукраїнців за походженням, зміст яких увиразнює ту думку, що вся нинішня колотнеча довкола мовного питання спровокована виключно зграєю українофобствуючих політиканів, між якими та чесними людьми – представниками інших етносів насправді пролягає помітна відстань.

"Я росіянка, – пише Галина Сельвестрова з Луганська, – і вся моя рідня живе в Росії, а мене волею долі занесло в Україну, і я горджуся, що живу на цій прекрасній землі вже сорок років. Ну, а мову я, хоч і недосконало, вивчила, читаючи українські газети та слухаючи радіо. Тому я і хочу запитати Вітренко, Шуфрича, Януковича, Медведчука, Симоненка та інших: чи ви спитали дозволу в нашого народу, щоб, спекулюючи на мовній темі, роздмухувати у нас полум'я? Та гляньте ж – між простими людьми нема суперечок на мовному ґрунті. То про що це свідчить? Про те, що ви негідні народу, серед якого живете, адже народ переріс вас розумом, мірою гідності та честі, і ми чудово розуміємо, що саме керує цими жирними котами з ситими відрижками на телеекранах. Жадоба влади та наживи. Ото він і є – їхній спосіб підняти свій рейтинг – гадити на нову владу, баламутити люд мовною проблемою, діяти за принципом – чим гірше, тим краще. Чим каламутніша водичка, тим вони краще себе почувають, і їм потрібне безладдя, щоб, повернувшись до влади, продовжити з новою силою грабувати, вбивати, труїти, відрубувати голови. Але, господа, вже час не той. Нагадаю дещо з вашої термінології про нас – мовляв, ми, простий народ, – біомаса. Так-от: я і заявляю вам, які сієте безладдя та ворожнечу в Україні, ця біомаса вже прозріває, стає свідомою і не дозволить у черговий раз себе обдурити. Я, одна з російськомовних, яку ви ніби захищаєте, запевняю вас, господа, у цьому".

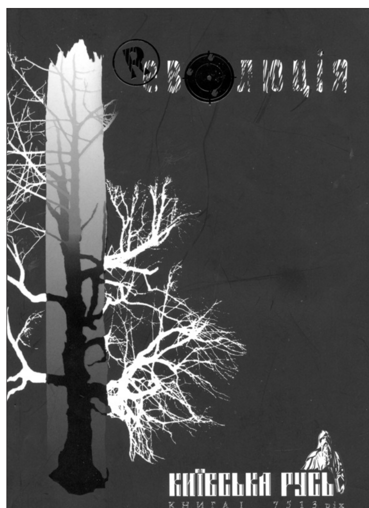
Вартий того, щоб зацитувати його повністю, лист Лідії Поляковой з Харкова, що його було б добре, аби особливо взяв до уваги голова цього міста п. Шумілкін: "Уважаемый пан Погрибный! Обращается к вам русскоязычная жительница Харькова. Я росла в русской семье, училась в русской школе, всю жизнь говорю, пишу и читаю по-русски. Украинский язык учила в школе, понимаю его, как и все жители Харькова, могу на нем разговаривать. С удовольствием и одобрением слушаю вас по радио. Я полностью согласна, что, живя в Украине, каждый нормальный человек обязан знать язык этой страны. Ни о каком втором государственном языке не может быть и речи. Есть государство Украина, есть украинский народ, а значит все, живущие на территории этого государства, должны знать язык его народа. Никто не запрещает никому пользоваться родным языком, но требовать привилегий для русского языка в то время, когда в защите и помощи нуждается украинский язык, просто бессовестно!"

Анатолій ПОГРІБНИЙ

(Закінчення в наступному числі)

ПЕРІОДИЧНЕ ЖИТТЯ

"КИЇВСЬКА РУСЬ", "КВАРТАЛИ", "ПЛІЧ-О-ПЛІЧ"

НАРОДЖУЮТЬСЯ НОВІ ЛІТЕРАТУРНІ ЧАСОПИСИ

Хто б сумнівався в тому, що рік на рік не випадає, а маятник часу хитається то в один, то в інший бік – і навіть якщо в одній критичній точці відбирає шанс, то в протилежній дає новий. Незайвий раз у цій нібито банальній, а все ж філософській істині переконуємося на прикладі українських літературних журналів.

Минулий рік був для багатьох із них часом серйозних випробувань. Почалося все з нічим не мотивованого раптового закриття "Книжкового огляду", продовжилося фінансовими негараздами й, відповідно, перебоями з приходом до читача "Книжника-review". Відтак новим власником "Книжкового клубу плюс" стала одіозна МАУП, яка радикально змінила не лише колектив редакції, а й політику видання, через що більшість його матеріалів стало просто неможливо читати. Нарешті, закінчувався минулий рік спробою київських владців викинути на вулицю дитячий журнал "Соняшник".

Одначе з нового року маятник часу хитнувся в протилежний бік, і на овиді зринули обнадійливі тенденції. Найперше, спільними зусиллями українських письменників і журналістів, які влаштували столичній владі "інтелектуальну обструкцію", вдалося відвоювати "Соняшник". Ще не повністю виплутався з метушні, а все ж приходить до читача "Книжник-review". Навіть безпробудно, здавалося б, попсовий "Друг читача" – і той трішки змінився, став добачати не лише книжки, які видають його власники, а й значно ширший шмат вітчизняного літературного простору.

А ще з нового року Києвом почали інтенсивно ширитися чутки про підготовку одразу трьох нових українських літературних видань. І найпарадоксальніше, що чутки ці... підтвердилися. Нещодавно в Національному музеї Тараса Шевченка відбулася презентація першого з них – часопису "Київська Русь", який своєю метою декларує "повернення на поле культурних змагань, віддане на поталу зайдам". Редагує його знаний критик і літературознавець Дмитро Стус, а заступник редактора – молода письменниця й критик Тетяна Щербаченко, відома успішною роботою в "Книжнику".

В основу концепції ліг модний останнім часом тематичний принцип укладання чисел – перше присвячене топосу революції. Утім, це речі доволі умовні, і відрадно, що редакція сприймає їх саме як умовність, не зациклюючись. Адже основою першого числа є зовсім не революційний, а філософський, як традиційно в цього автора, роман Григорія Штоня "Нічні сонця". Хоча поважний літературознавець і письменник зважується в ньому на справді революційне художнє завдання – дослідити психологію, внутрішній світ, умоглядні засади... жінки.

Поезію в стартовому числі "Київської Русі" представляє авторитетний Тарас Федюк – добіркою постмодерно в'їдливих, але водночас напрочуд щемких любовних текстів. "Штатний" польський колумніст Анджей Стасюк переконує нас у тому, що в Європі вибори є точнісінько такою ж нудотою, як наші нинішні парламентські. А – одним із найцікавіших розділів часопису, фактично його, як на мене, візитівкою – є доволі об'ємний розділ критики. Це відрадно, зважаючи на те, яку малу увагу традиційно приділяють цій сфері інші "товсті" часописи. Одначе добір рецензованих книг виглядає попсово тенденційним, та хочеться сподіватися, що це лише першого разу – тим паче, що креативні можливості редакції дозволяють саме цей розділ робити "обличчям" журналу.

На жаль, у "бочці меду" не обійшлося без ложки... навіть не дьогтю, а чогось значно гіршого. Ідеться про текст такого собі Володимира Єшкілєва "Світло між головами", де помаранчева революція подається крізь призму... хворобливих сексуальних візій. Якщо згадати, на яких "професорів" цей "інтелектуал" працював півтора року тому, – питань не виникає. Якщо згадати, що ще трішки раніше він писав панегірики... україножеру Ніколаю Азарову, – питань не виникає тим паче. Хіба одне-єдине, і зовсім не до Єшкілєва, а до Стуса: навіщо друкувати маразмування мерзотників, які знущаються із нашого з тобою, Дмитре, народу?

Зараз готуються до виходу в світ ще два нових українських літературних часописи. Один із них буде в традиційному паперовому форматі, а ще один – інтернетним. Про "Пліч-о-пліч" знаємо наразі лише те, що до його підготовки мають стосунок відомий поет Павло Вольвач і журналіст-культуролог Анатолій Лучка, який працював свого часу в авторитетному "Кур'єрі Кривбасу".

Натомість про електронні "Квартали" відомо дещо більше – ідея народилася на популярному серед української інтелектуальної спільноти інтернет-форумі "Майдан". З ініціативи письменника Олеся Бережного, який живе нині у США, на "Майдані" свого часу інтенсивно тривало обговорення того, як зробити доступними в мережі існуючі українські часописи. Воно плавно переросло в ідею творити щось власне, яку активно підхопив відомий поет із Харкова Ростислав Мельників. Олесю й Ростику вдалося залучити до співпраці багатьох "інтернетизованих" літераторів. Відтак "Квартали", які вже мають власну мережеву адресу kvartalу.org і згоду "Майдану" прихиститися на його сервері, незабаром зринуть першим числом, яке нині активно верстає поет Сашко Ушкалов. Серед його "родзинок" зокрема – перший український переклад п'єси "свіжоспеченого" нобелівського лавреата Гарольда Пінтера, виконаний Катериною Борисенко. Це вже саме собою "бомба", достойна старту – а ще ж є ціла низка інших цікавинок.

Отож, збільшується кількість часописів, зростає конкуренція текстів, а виграє в результаті читач – і це найважливіше, заради цього все й робиться.

Іван АНДРУСЯК

ВІД АВТОРА

ІСТОРІЇ 44-ГО ПОТЯГУ

Одного разу, мандруючи потягом номер 44 "Київ – Івано-Франківськ", я мимоволі підслухала прецікаву розмову, після якої цей маршрут назавжди утвердився в моїй свідомості як шлях на далекий-далекий Захід, і не тільки в сенсі географічному.

Отже, того вечора посідали з нами до вагону, крім численних студентів, столичних заробітчан і туристів на кшалт мене, ще й група жіночок, які одразу ж привернули увагу. Виявилося, що це тільки-но депортовані з Німеччини шукачі закордонних грошей. Молодша жінка досить жваво оповідала про свої пригоди на чужині. Їм запропонували виїхати легально до Польщі (єдиної країни, яка безборонно видає візи нашим громадянам), а звідти, вже таємно, їх обіцяли доправити до Німеччини, і це все за рахунок майбутніх заробітків, тобто, для початку безкоштовно, як не погодитись? Але за кілька десятків кілометрів до місця призначення їх затримала поліція і переправила до депортаційного табору, де вони мешкали ще місяць, аж доки Україна була готова їх прийняти. Галичанка хвалилася гарними умовами депортаційного табору, що вона, мовляв, ніколи б собі не дозволила так розкішно провести відпочинок: годували, розважали, лишень не дозволялося залишати територію, а ще й дали на дорогу по 90 євро, аби вже у межах власної країни могли безборонно добратися додому. І ось тепер із Києва, після зустрічі в рідному посольстві, вони їдуть до своїх домівок. Але, як виявилося, ненадовго. "Посиджу вдома з місяць, і знову поїду. Зроблю нові документи, на інакше прізвище. Вдома роботи немає, а в мене мала донька і мама – треба годувати".

Вони погоджуються виконувати найбрудніші роботи, працювати по 19 годин на добу, аби лишень мати роботу і хоч якісь перспективи повернутися додому. Їдуть нелегально, всіма можливими і неможливими засобами минаючи кордони, лишаючи рідних і обжиті домівки. Лише за офіційними даними маємо 7,5 мільйона українців в екзилі. І в кожного своя драматична історія...

Моя знайома Віра, з Рожнятівського району, має доньку школярку і маленького сина. Чоловік в Америці, поїхав ще до народження сина. Віра теж намагалася поїхати до чоловіка, але її депортували за перетин кордону з фальшивою візою. Вона будує хату і чекає, що колись її Коля повернеться, – але парадокс полягає в тому, що повернутися для українського нелегала – означає назавжди закрити для себе кордон, а отже – позбутися стабільного заробітку і, що не кажи, звичного, вже впорядкованого життя на чужині. Добре, якщо вдається виробити легальні папери – одружитися з громадянкою (колишньою своєю, інші з нашими навіть і розмовляти не будуть) або з тим, хто якимось дивом виграв "зелену карту" (при цьому розлучитися із дружиною/чоловіком, вигадавши переконливу історію для посольства), або якимось іншим чином отримати статус постійного мешканця – тоді є реальні шанси приїздити на Батьківщину на Різдво, а під старість таки забрати решту родини, бодай нелегально. Але зазвичай наші громадяни є стабільними нелегалами, що компактно мешкають у великих містах.

У Нью-Йорку цілий будинок займають вихідці з Віриного "селища на дві держави", – незважаючи на кордони, люди майже до подробиць знають про життя одні одних, шлють передачі, грошові перекази, підтримуючи ледь жевріючу економіку краю, готують на виїзд рідних. Цілий край живе бажанням виїхати. Навіть старенькі бабці знають, які папери потрібно подавати до посольства. Тисячі історій про, як, хто, куди і коли виїхав, вислухаєш у потязі номер 44...

Світлана ТАРАТОРІНА,
письменниця, м. Київ

АЛЬБОМ

"МЕРТВИЙ ПІВЕНЬ" ЗАПИСАВ ПІСНІ "ДЛЯ СЕБЕ"

"Півні" стрімко злетіли на музичний олімп 1999 року на легендарному фестивалі "Вивих", де здобули лавреатський диплом. Відтоді студентський балаганний стиль змінявся то щемкою акустикою, то соковитим рок-н-ролом, то авангардною фолковістю, – однак гурт і далі асоціюється у меломанів із добротним "львівським саундом" українського року, нарівні з "Плачем Єремії" й допопсовим іще "Океаном Ельзи".

Щоправда, останні кілька років хлопці здебільшого займалися хто чим, тож тепер львівським рокерам таки довелося на якийсь час покинути свої "суміжні сфери", в яких вони плавно "поперетікали" із власної музики, і взятися за створення, а відтак і запис нового альбому. Справа, щоправда, трохи затяглася, оскільки "суміжні справи" ключових музикантів гурту вперто не відпускали. Іще б пак: Роман Чайка давно вже популярний журналіст "5 каналу", Юрій Чопик із дружиною, поеткою Мар'яною Савкою, створили успішне дитяче "Видавництво Старого Лева", а проектів Михайла Барбари взагалі не злічити. Але й для творчості час нарешті знайшовся, так що альбом готовий, і "Півні" вже показали його у Львові. На черзі – Київ, Харків і Дніпропетровськ. Але промо-туру не буде – це, як каже Барбара, забавки для гравців шоу-бізнесу, а не для справжніх музикантів. Будуть виступи в кількох клубах – "для своїх", для давніх і відданих прихильників як самого гурту, так і загалом українського інтелектуального року.

Альбом вийшов активно рок-н-рольним, хоча не без деякого баладного присмаку. І, звісно, там багато пародійності, – як і в самій книжці Андруховича, одинадцять текстів із якої вони "озвучили". Парадокс полягає в тому, що це тексти всуціль верліброві, себто без звичних для більшості "поезоманів" розмірів і рим, так що покласти їх на музику – справа нелегка. Але ж за легке "Півні" просто не беруться.

Олег ШАГАН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 1000 000 примірників
Ціна договірна